

NEW YORK. JE BENT ER

De busrit duurde eindeloos. Edi sliep met haar hoofd op mijn schoot, haar kleine handje nog altijd om mijn vingers gevouwen. Elke kilometer verder voelde ik me lichter worden, alsof er langzaam iets van me afviel, een huid die ik niet langer hoefde te dragen. Achter mij lag een leven dat niet meer van mij was. Ergens onderweg maakten de akkers plaats voor fabrieken, veel lantaarnpalen en huizen die steeds dichterbij elkaar stonden.

Ik moet even zijn weggedommeld, want toen ik mijn ogen weer open deed vulde de horizon zich met iets wat ik nooit eerder had gezien. Licht, geluid en beweging. Toeterende auto's, een mierenhoop van mensen die zich haastten en muziek in de verte.

Edi werd wakker en wreef haar ogen uit. "Mama?" mompelde ze zacht. "Ja lieverd, ik ben hier."

Tussen de hoge gebouwen voelde ik me kleiner dan ooit, maar het was ook alsof er iets nieuws in mij wakker was geworden. Mira stond ons al op te wachten toen we uit de bus stapten. Haar armen sloten zich stevig om me heen en voor het eerst in lange tijd liet ik mijn tranen gewoon komen.

"Je bent er," fluisterde ze.

Haar appartement lag boven de wasserij waar ze werkte. Krakende trappen, een geur van nat katoen en stoom in de hal. Het was klein, benauwd bijna, maar het voelde meteen als thuis. Edi was eerst stil en verward op deze vreemde plek. Ze bleef dicht bij me, tot het raam haar aandacht trok. Voorzichtig liep ze erheen en drukte haar handjes tegen het glas, gefascineerd door de dans van licht en beweging op straat. Toen ik haar daar zag staan, wist ik dat ik de juiste keuze had gemaakt.

DE SHOW GAAT DOOR

De muziek begint, de lichten flikkeren en het bekende ritme stroomt door mijn lichaam. Rhonda staat naast me met haar lange glanzende rode haar en geruststellende glimlach.

“Klaar om te schitteren?” vraagt ze, haar hand kort op mijn schouder. Ik stap het podium op. Fel licht valt op me, de muziek trilt door de vloer en mijn lichaam beweegt automatisch, precies zoals geoefend. Elke glimlach, elke draai, elke blik naar het publiek is een deel van de show, maar ook een deel van mezelf. Soms voel ik het diep van binnen: dit moment gaat voorbij, maar de show gaat altijd door.

Succes komt niet zomaar aanwaaien. Soms kan een toevallige ontmoeting alles veranderen. Zoals mijn ontmoeting met Tony Maggiato. Ik liep over de natte straatstenen op zoek naar werk, het liefst in een restaurant zodat alles zou aansluiten bij Mira's schema in de wasserij en Edi nooit alleen thuis hoefde te blijven. Toen zag ik hem. Zijn ogen, donker en vol bewondering, volgden elke beweging van mij. Voor een moment leek de wereld stil te staan. Hij stapte op me af met een brede, zelfverzekerde glimlach.

“Jij bent nieuw in de stad hè?”

Ik knikte.

“Wat brengt jou naar New York?”

“Ik ben op zoek naar werk. Het liefst in een restaurant of bar.”

Hij glimlachte en haalde een kaartje uit zijn binnenzak. Tony Maggiato – Club Love.

“Kom vanavond langs en vraag naar mij.”

Voor ik kon antwoorden, liep hij al verder, zijn jas wapperend in de wind. Ik bleef staan met het kaartje in mijn hand. Het papier was een beetje vochtig van de regen, de letters leken te schitteren in het straatlicht.

Club Love. Alleen al de naam klonk als een belofte.

Die avond ging ik naar Club Love. De neonletters gloeiden roze in de mistige regen, de deurwachter knikte kort toen ik Tony's kaartje liet zien. Binnen klonk jazz, warm en verleidelijk. Het zachte licht van de lampen viel op de glanzende drinkglazen en de kleurrijke veren van de danseressen op het podium. Verleidelijk zonder te smeken, stijlvol zonder te overdrijven. Op het randje, maar niet erover. Rhonda, die ik toen nog niet kende, maakte toen al een verpletterende indruk op me. Ik schrok even van de schaarse kleding, maar tegelijkertijd voelde ik iets wat ik niet goed kon benoemen. Alsof ik een wereld binnenliep die al op mij had gewacht.

De show is voorbij. Mijn laatste glimlach naar het publiek hangt nog in de lucht, terwijl ik achter de coulissen mijn glitterjurk uittrek en de make-up van mijn gezicht veeg. Vleugels en veren verdwijnen in een tas, hakken worden omgeruild voor lage ballerina's met bandjes en zonder hak.

Ik loop naar buiten, de lucht is nog vochtig en het is net opgehouden met regenen. Straatlantaarns spiegelen in de plassen en ergens verderop klinkt een sirene. René, mijn vaste taxichauffeur, wacht op me bij de grote weg. De kleinere straatjes mag hij niet in. Nog een stukje lopen dus.

Vaak kijken mensen mij na. Vooral als ik na een optreden op straat loop. Soms geeft het me een kick, maar vanavond voelt het anders. Zien mensen eigenlijk wel wie ik echt ben, achter alle glitter en glamour? Mijn voetstappen echoën op de stoep en het valt me op dat er niet zoveel mensen op straat zijn als normaal. Het is rustig.

Terwijl ik verder loop, denk ik aan Tony. Aan hoe alles tussen ons begon. Hij is heel anders dan andere mannen. Toen ik voor het eerst in